

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSO Magdalena Grzybek

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Violetty Skorupskiej

po rozpoznaniu w Poznaniu w dniach: 16 stycznia 2017 roku i 7 marca 2017 roku

sprawy z wniosku pełnomocnika ***P. H. (1) (H.)***,

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 11 października 1999 roku do dnia 27 marca 2000 roku w sprawie Sądu Okręgowego w Koninie, sygn. akt II K 4/14,

1. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz P. H. (1) kwotę 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia i kwotę 30.942,09 zł (trzydzieści tysięcy dziewięćset czterdzieści dwa złote i 9 groszy) tytułem odszkodowania,
2. w pozostałym zakresie oddala wniosek,
3. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy P. H. (1) kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Magdalena Grzybek

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18 lipca 2016 roku P. H. (1) reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 300.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 311.290,40 zł za niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 11 października 1999 roku do dnia 27 marca 2000 roku.

W uzasadnieniu wniosku P. H. (1) szeroko uargumentował niezasadność zastosowania wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Wnioskodawca odnosząc się do wysokości roszczenia z tytułu odszkodowania wskazał, iż na żądaną przez niego kwotę składają się utracone dochody w wysokości 200.000 zł za lata 2000-2001, które zostały obliczone jako średni zysk osiągniany w latach 2002-2012 przez P. H. (1) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, z uwagi na to, że tymczasowe aresztowanie doprowadziło do upadku firmy i dopiero od roku 2002 firma ponownie zaczęła przynosić dochody, utracone zarobki w wysokości 66.296 zł, obliczone jako miesięczne wynagrodzenie pomnożone przez okres od 11 października 1999 roku do 7 listopada 2000 roku, tj. do chwili zmiany środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji z obowiązkiem stawiennictwa jeden raz w tygodniu, koszty dojazdu na rozprawy na trasie P. - K. w wysokości 6.552 zł (39 terminów rozpraw x 200 km x 0.84 zł/km), odsetki ustawowe od kwoty 20.000 zł wpłaconej tytułem poręczenia majątkowego za okres od 27 marca 2000 roku do 15 stycznia 2013 roku w wysokości 38.177,40 zł oraz opłata za kserokopie z akt sprawy w wysokości 265 zł. Natomiast motywując wysokość roszczenia z tytułu zadośćuczynienia, podał, iż w wyniku zastosowania tymczasowego aresztowania doznał szkody niematerialnej polegającej na trudnych przeżyciach psychicznych, związanych z izolacją, które przejawiały się

w poczuciu lęku i strachu. P. H. (1) podkreślił, iż niesłuszne tymczasowe aresztowanie wzbudzało w nim przekonanie, że zostanie niesłusznie skazany i spędzi długie lata w więzieniu. Wnioskodawca wskazał, iż był w niewłaściwy sposób traktowany przez współosadzonych, co wywoływało u niego niepokój i obawę. Nadto, w trakcie pobytu w areszcie wnioskodawca martwił się o przyszłość swojej rodziny bowiem jego żona, opiekująca się ich (...)synem pozostała bez środków do życia, utrzymując się z pożyczek zaciągniętych u swoich rodziców. P. H. (1) zaznaczył, że stres, ból i bezsilność potęgowała świadomość, że jego syn przeżywa traumę związaną z obecnością przy zatrzymaniu ojca oraz jego nagłym zniknięciem. Wnioskodawca, podał również, że niesłuszne tymczasowe aresztowanie uniemożliwiło mu uczestniczenie w pogrzebie babci, która zmarła w dniu 28 października 1999 roku. Nadto, P. H. (1) wskazał, iż zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania uniemożliwiło mu kontynuowanie pracy zarobkowej, zarówno w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jak i w zatrudniającej go firmie.

Ponadto, wnioskodawca wymienił także dolegliwości związane z zastosowaniem wobec niego wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru Policji. P. H. (1) podał, iż w 2000 roku nie mógł brać udziału w Chrzcie Świętym jego kuzynki w (...), w którym miał zostać ojcem chrzestnym. Nadto, stosowanie tych środków zapobiegawczych pozbawiło go możliwości skutecznego prowadzenia działalności gospodarczej poprzez utrudnienie kontaktów z zagranicznymi kontrahentami oraz kontynuowania jego pasji jaką było podróżowanie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 października 1999 roku o godzinie 6.15. P. H. (1) został zatrzymany w obecności żony V. H. oraz (...) – letniego syna.

Postanowieniem z dnia 12 października 1999 roku, sygn. akt V Ko 450/99, Sąd Rejonowy w Poznaniu, zastosował wobec P. H. (1), środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. od dnia 11 października 1999 roku do dnia 11 stycznia 2000 roku.

P. H. (1) został osadzony w Areszcie Śledczym w S.. Wnioskodawca został zaliczony do kategorii osadzonych wymagających wzmocnionej ochrony.

Postanowieniem z dnia 6 stycznia 2000 roku, sygn. akt V Ko 602/99, Sąd Rejonowy w Poznaniu, przedłużył okres tymczasowego aresztowania wobec P. H. (1) o kolejne 3 miesiące, tj. do dnia 11 kwietnia 2000 roku.

Aktem oskarżenia z dnia 15 lutego 2000 roku, sygn. akt V Ds. 34/99, wniesionym do Sądu Rejonowego w Poznaniu, zarzucono P. H. (1) popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Poznaniu, po rozpoznaniu wniosku obrońcy, postanowieniem z dnia 27 marca 2000 roku, sygn. akt V K 220/00, uchylił wobec P. H. (1) tymczasowe aresztowanie, stosując w jego miejsce środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20.000 zł, zakazu opuszczania kraju wraz z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru Policji z obowiązkiem trzykrotnego stawiennictwa w tygodniu. Kwotę poręczenia majątkowego wpłaciła matka wnioskodawcy.

W dniu 27 marca 2000 roku wnioskodawca został zwolniony z Aresztu Śledczego w S..

P. H. (1) przebywał w areszcie od dnia 11 października 1999 roku do dnia 27 marca 2000 roku, tj. 169 dni.

Pobyt P. H. (1) w jednostce penitencjarnej przebiegał zgodnie z przyjętą procedurą. Wnioskodawca został w dniu 15 października 1999 roku przebadany przez lekarza oraz miał regularne widzenia z obrońcą i członkami najbliższej rodziny. Widzenia z obrońcą P. H. (1) odbył w dniach: 19 października, 15 listopada, 29 listopada, 16 grudnia 1999 roku oraz 7 stycznia, 1 lutego, 1 marca, 7 marca, 15 marca 2000 roku

Z kolei z żoną V. H. wnioskodawca miał widzenia w dniach: 13 października, 27 października, 9 listopada, 24 listopada, 29 listopada, 15 grudnia, 27 grudnia 1999 roku i 10 stycznia, 1 lutego, 17 lutego, 1 marca, 24 marca 2000 roku

W dniach: 29 listopada 1999 roku i 7 marca 2000 roku wnioskodawca odbył widzenie z ojcem W. H., zaś 7 marca 2000 roku z matką E. H..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 1 grudnia 2009 roku, sygn. akt II K 443/04, P. H. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Koninie, wyrokiem z dnia 30 lipca 2010 roku, sygn. akt II Ka 116/10, uchylił zaskarżony wyrok z dnia 27 marca 2000 roku w sprawie II K 443/04 i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 28 listopada 2012 roku, sygn. akt II K 41/10, P. H. (1) został skazany na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny wymiarze 200 stawek dziennych po 30 zł każda stawka.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II AKa 92/13, uchylił co do P. H. (1) zaskarżony wyrok z dnia 28 listopada 2012 roku sygn. akt II K 41/10 i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 26 października 2015 roku, sygn. akt II K 4/14, P. H. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania wnioskodawca pozostawał w związku małżeńskim z V. H., na jego utrzymaniu pozostawał ich wspólny syn w wieku (...)lat. P. H. (1) prowadził działalność gospodarczą pod nazwą firmy (...), którą założył w dniu 20 lipca 1992 roku. W firmie (...) zatrudniona była jego żona. P. H. (1) kierował firmą, obsługiwał kontrahentów, pilnował terminowych dostaw. Nadto, od dnia 1 czerwca 1999 roku P. H. (1) był zatrudniony na pełny etat na stanowisku dyrektora handlowego – przedstawiciela handlowego w firmie (...) prowadzonej przez R. S. (1). P. H. (1) otrzymywał wynagrodzenie za pracę w wysokości 7.367,19 zł brutto.

P. H. (1) cieszył się dobrą opinią, był honorowym dawcą krwi, nie był karany sędownie. Wnioskodawca dużo podróżował. Zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego spowodowało negatywne konsekwencje spostrzeganiu osoby P. H. (1) zarówno w miejscu zamieszkania jak i środowisku zawodowym.

W dniu 15 października 1999 roku R. S. (2) zwolnił dyscyplinarnie P. H. (2), z uwagi na nieusprawiedliwioną nieobecność. Po osadzeniu w areszcie firma wnioskodawcy przestała funkcjonować bowiem V. H. nie była w stanie kontynuować działalności gospodarczej, sprawując opiekę synem.

W związku z zastosowaniem tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy, jego żona zmuszona była pożyczać pieniądze na utrzymanie od członków najbliższej rodziny.

W trakcie tymczasowego aresztowania P. H. (1) przeżywał rozstanie z żoną i synem, martwił się o ich przyszłość oraz dalszą egzystencję, z uwagi na fakt, iż był jedynym żywicielem rodziny. Wnioskodawca odczuwał także obawę i lęk przed skazaniem na karę długoletniego pozbawienia wolności.

P. H. (1) miał trudności z funkcjonowaniem w gronie współosadzonych, którzy stosowali w stosunku do niego przemoc psychiczną, w związku z czym kilkakrotnie zmieniał on celę.

W związku z pobytem w areszcie wnioskodawca nie mógł uczestniczyć w pogrzebie swojej babci, która zmarła w październiku 1999 roku.

Po opuszczeniu aresztu wnioskodawca odczuwał przez jakiś czas lęki przed kolejnym zatrzymaniem, które ustąpiły i pozostały bez wpływu na jego życie osobiste i społeczne. P. H. (1) z powodzeniem odbudował firmę i kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej, która z czasem zaczęła przynosić dochody: w 2002 roku w wysokości 70.998,95 zł, w 2003 roku w wysokości 52.676 zł, w 2004 roku w wysokości 76.284 zł, w 2005 roku w wysokości

113.091 zł, w 2006 roku w wysokości 51.729 zł, w 2007 r roku w wysokości 324.613 zł, w 2008 roku w wysokości 116.077 zł, w 2009 roku w wysokości 51.105,15 zł. Od dnia 1 maja 2010 roku wnioskodawca został zatrudniony w czeskiej firmie (...) z siedzibą w P. z wynagrodzeniem w wysokości 1.000 euro na stanowisku osoby upoważnionej do reprezentowania spółki.

Stosowanie wobec wnioskodawcy wolnościowych środków zapobiegawczych uniemożliwiało mu podróżowanie, co było jego pasją oraz utrudniało kontakty z zagranicznymi kontrahentami. Nadto, w 2000 roku nie mógł on uczestniczyć w uroczystości Chrztu Świętego jego kuzynki w(...), w trakcie której miał pełnić rolę ojca chrzestnego.

Dowody: zeznania wnioskodawcy P. H. (1) (k. 308-311), zeznania świadka E. H. (k. 311-312), zeznania świadka V. H. (k. 312-314) oraz dokumenty zgromadzone w sprawie: w aktach głównych (k. 75-292), w aktach spraw: II K 4/14 i II K 41/10 oraz w teczce zatytułowanej „kserokopia akt osobowych P. H. (1) nadesłanych z Aresztu Śledczego w S.”.

Sąd uznał za wiarygodne, w większej części zeznania wnioskodawcy **P. H. (1)**. W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania wnioskodawcy w zakresie, w którym przedstawił przebieg zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania bowiem w tej części znalazły one w pełni odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy i aktach spraw: II K 4/14 i II 41/10 oraz aktach osobowych osadzonego, a także w zeznaniach jego żony V. H., która była obecna przy zatrzymaniu w dniu 11 października 1999 roku. Wskazane przez P. H. (1) okoliczności, odnoszące się do jego samopoczucia w trakcie pobytu w areszcie, relacji ze współosadzonymi oraz sytuacji bytowej członków jego rodziny, związanej z utratą przez niego źródeł dochodów korespondowały z zeznaniami świadków V. H. i E. H., które potwierdziły, iż wnioskodawca w tym czasie był zależny, poświadczając także fakt znęcania się przez współwięźniów i związaną z tym kilkukrotną zmianę celi. Świadkowie: V. H. i E. H. zgodnie zeznały, iż po zatrzymaniu wnioskodawcy jego żona pozostała bez środków do życia, będąc zmuszoną zaciągać pożyczki u członków najbliższej rodziny, zaś prowadzona przez niego firma przestała funkcjonować. Nadto, świadkowie V. H. i E. H. potwierdziły, iż wnioskodawca, z uwagi na zastosowanie tymczasowego aresztowania, nie mógł uczestniczyć w pogrzebie babci.

Fakt odbywania przez niego widzeń z członkami rodziny został udokumentowany w aktach osobowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. H. (1), w części, w której przedstawił okoliczności jakie miały miejsce zarówno przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania jak i po opuszczeniu aresztu bowiem były one zgodne z zeznaniami świadków V. H. i E. H. oraz przedłożonymi przez wnioskodawcę dokumentami w postaci zeznań podatkowych, zaświadczeń z Ewidencji Działalności Gospodarczej, umów o pracę, świadectwa pracy, kopii z paszportu, korespondencji z PCK, zaświadczenia z Chrztu Świętego z dnia 18 listopada 2000 roku.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, w których wskazał, iż po uchyleniu tymczasowego aresztowania starał się kontynuować działanie swojej firmy, nie uzyskując początkowo dochodu z powodu utraty klientów było to bowiem zgodne z zeznaniami świadka V. H., która potwierdziła, iż wnioskodawca po opuszczeniu aresztu był zrezygnowany, jednak po jakimś czasie „stanął na nogi” i zaczął odbudowywać firmę, która to działalność gospodarcza z czasem zaczęła przynosić dochody.

Wskazana przez wnioskodawcę wysokość wynagrodzenia za pracę w firmie (...) prowadzonej przez R. S. (1) korespondowała z danymi zawartymi w umowie o pracę z dnia 1 czerwca 1999 roku (k. 38).

Odnosząc się do zeznań wnioskodawcy dotyczących prowadzonej przed zatrzymaniem działalności gospodarczej, należy wskazać, iż Sąd dał im wiarę, w zakresie, w którym podał, iż przed zatrzymaniem poczynił w swoim przedsiębiorstwie inwestycje, w związku z czym w tamtym czasie jego dochody nie były wysokie.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania P. H. (1) odnośnie dolegliwości i utrudnień spowodowanych stosowaniem wobec niego wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci zakazu opuszczania kraju, dozoru Policji i poręczenia majątkowego bowiem korespondowały one z dokumentami w postaci kopii z paszportu i zaświadczenia z Chrztu Świętego z dnia 18 listopada 2000 roku. Nadto, świadkowie: V. H. i E. H. potwierdziły, iż kwotę poręczenia wpłaciła

matka wnioskodawcy oraz że nie mógł on uczestniczyć w Chrście Świętym na terenie (...) oraz że wcześniej często podróżował.

Sąd nie dał wiary zeznaniom P. H. (1) jedynie w części, w której wskazał, iż z powodu stosowania wskazanych wolnościowych środków zapobiegawczych nie mógł on prowadzić działalności gospodarczej bowiem jak wynika z dokumentów w postaci zeznań podatkowych i zaświadczeń z Ewidencji Działalności Gospodarczej wnioskodawca z powodzeniem kontynuował w czasie stosowania tych środków prowadzenie firmy, osiągając dochody.

Sąd dał wiarę w większej części zeznaniom świadków: **V. H.** – żony wnioskodawcy oraz **E. H.** – matki wnioskodawcy.

Sąd uznał, za wiarygodne zeznania V. H. i E. H., w których opisały przebieg zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, w szczególności odnosząc się do jego stanu psychicznego oraz sytuacji materialnej jego rodziny bowiem były one w tym zakresie spójne oraz zgodne, znajdując w pełni odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy w postaci aktu zgonu, świadectwa pracy i załączonych aktach spraw: II K 4/14 i II 41/10 oraz aktach osobowych osadzonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków także w zakresie, w którym przedstawiły one okoliczności dotyczące okresu przed i po tymczasowym aresztowaniem bowiem również w tej części były one spójne i zgodne, korespondując z dokumentami zgromadzonymi w sprawie w postaci: zeznań podatkowych, zaświadczeń z Ewidencji Działalności Gospodarczej, umów o pracę, świadectwa pracy, kopii z paszportu, zaświadczenia z Chrztu Świętego z dnia 18 listopada 2000 roku.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków: V. H. i E. H. jedynie w zakresie, w którym wskazały, iż przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania firma prowadzona przez wnioskodawcę dobrze prosperowała bowiem były one niezgodne z zeznaniami P. H. (1), w których podał, iż w tamtym czasie dochody z jego działalności gospodarczej nie były wysokie. Nadto, świadek V. H. nie potrafiła odpowiedzieć na pytanie o wysokość dochodów osiąganych przez jej męża przed zatrzymaniem, wskazując, iż nie interesowało jej to ponieważ dostawała „od niego pieniądze na życie”.

Za w pełni przydatne Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Zostały one sporządzone w wymaganej formie, przez uprawnione do tego podmioty, w granicach ich kompetencji. Ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd przez wzgląd na wyżej podane cechy tychże dokumentów nie uznał za konieczne czynienia tego z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek okazał się zasadny w części.

W ocenie Sądu nie było podstaw do zasądzenia kwot żądanych przez P. H. (1).

Podstawą prawną żądania przez P. H. (1) odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest art. 552 § 4 k.p.k.

Natomiast przesłankami koniecznymi do uznania zasadności roszczeń z art. 552 § 4 k.p.k. jest wykazanie następujących okoliczności:

- 1) zastosowania wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania,
- 2) niesłuszności zastosowania tego środka zapobiegawczego,
- 3) wydanie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie,
- 4) poniesienia szkody majątkowej i niemajątkowej (krzywdy) i jej wysokości, oraz
- 5) związku przyczynowego pomiędzy odniesioną szkodą (zarówno materialną jak i niematerialną) a tymczasowym aresztowaniem.

Zgodnie z orzecnictwem, odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (art. 552 § 4 k.p.k.) oparta jest na zasadzie ryzyka (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., sygn. akt I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., sygn. akt III KKN 452/99, LEX nr 53905).

W orzecnictwie wskazuje się, iż niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie będzie miało miejsce wówczas, gdy było ono stosowane z naruszeniem przepisów k.p.k., dotyczących tego środka zapobiegawczego albo okazało się niezasadne z punktu widzenia ostatecznego (prawomocnego) rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w tej sprawie, a także w toku postępowania w przedmiocie odszkodowania lub zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Oznacza to, że oceny słuszności tymczasowego aresztowania, na gruncie przepisu art. 552 § 4 k.p.k., należy dokonywać przede wszystkim z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie. Z tego punktu widzenia, za niewątpliwie niesłuszne, w zasadzie, uznać należy każde tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), który ostatecznie (prawomocnie) został: uniewinniony, umorzono w stosunku do niego postępowanie, także warunkowo, sąd odstąpił od wymierzenia kary, nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona została tylko kara nie związana z pozbawieniem wolności lub środek karny, a także, gdy wymierzona została kara pozbawienia wolności w wysokości niższej niż okres tymczasowego stosowania aresztowania - w tym ostatnim wypadku problem odszkodowania dotyczy tylko stosowania tymczasowego aresztowania w czasie stanowiącym różnicę między tymi okresami.

Jednakże okoliczności ustalone w konkretnej sprawie, mogą stać się podstawą oceny, że w niektórych z powyżej wskazanych wypadkach tymczasowe aresztowanie, co prawda, było niesłuszne, ale nie było ono niewątpliwie niesłuszne, co w świetle unormowania art. 552 § 4 k.p.k. (argumentum a contrario) stanowi przesłankę egzoneracyjną. Taką okolicznością będzie zawinione zachowanie oskarżonego, pozwalające postawić mu zarzut, ze społecznego punktu widzenia, spowodowania niekorzystnego dla siebie orzeczenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania.

Niewątpliwym w tej sprawie jest fakt zastosowania wobec P. H. (1) tymczasowego aresztowania, a w konsekwencji rzeczywiste pozbawienie go wolności w okresie od dnia 11 października 1999 roku do dnia 27 marca 2000 roku.

Bezsporne jest również to, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 26 października 2015 roku, sygn. akt II K 4/14, P. H. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu w sprawie, w której był on tymczasowo aresztowany.

Niewątpliwym w tej sprawie jest fakt, że P. H. (1) w żaden sposób nie przyczynił się do zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w związku z czym nie wystąpiły okoliczności wyłączające przyznanie roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie określone w art. 553 k.p.k.

W związku z tym, pozostaje rozważyć czy w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego P. H. (1) wskutek tymczasowego aresztowania do sprawy o sygnaturze II K 4/14 doznał szkody materialnej.

Rozważając problematykę odpowiedzialności Skarbu Państwa z tego tytułu, trzeba zwrócić uwagę na to, że wchodzi ona w grę tylko wówczas, gdy osoba pozbawiona wolności w tym trybie rzeczywiście poniosła szkodę, która nie została jej zrekompensowana. Stanowi to samodzielną i niezależną przesłankę takiej odpowiedzialności. Zgodnie z treścią art. 553a k.p.k. ustalając wysokość odszkodowania, sąd uwzględnia zaliczenie oskarżonemu okresu niesłusznego stosowania kar, środków zabezpieczających, tymczasowego aresztowania lub zatrzymania, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, na poczet kar lub środków zabezpieczających orzeczonych w innym postępowaniu. W związku z tym szkoda zostanie zrekompensowana w tych wszystkich wypadkach, gdy okres tymczasowego aresztowania zostanie zaliczony na poczet kary (nie tylko pozbawienia wolności) w tej sprawie, w której tymczasowe aresztowanie było stosowane lub w innej sprawie, na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 417 k.p.k.

W polskim systemie prawa cywilnego brak jest normatywnej definicji szkody. „Szkoła” jest pojęciem o charakterze doktrynalnym. Artykuł 361 § 2 k.c. wskazuje jedynie na zakres szkody podlegającej naprawieniu, nie będąc źródłem jurydycznej definicji samego pojęcia „szkoła” (por. wyrok SN z dnia 25 stycznia 2007 r., V CSK 423/06, LEX nr 277311). Można przyjąć, że szkoła jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek określonego zdarzenia, z pominięciem tych, które zależą od woli doznającego uszczerbku (por. np. F. Błahuta (w:) Kodeks..., s. 871). Szkoła definiuje się również jako wszelkie uszczerbki w dobrach lub interesach prawnie chronionych, których poszkodowany doznał wbrew swej woli (zob. Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 83). Pomijając element woli poszkodowanego, definiuje się szkoła również jako każdy uszczerbek w dobrach prawnie chronionych, z którym ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej (Z. Banaszczyk (w:) Kodeks..., s. 723 i wskazywani tam autorzy). Najistotniejszy podział szkody wynika z brzmienia art. 361 § 2 k.c. Z przepisu tego wynika, że szkoła polega albo na stracie, którą poniósł poszkodowany (*damnum emergens*) albo pozbawieniu poszkodowanego korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Strata (*damnum emergens*) to każde pogorszenie się sytuacji majątkowej (zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów) poszkodowanego, w wyniku czego poszkodowany staje się uboższy, niż był przed doznaniem szkody (A. Rembieniński (w:) Kodeks..., s. 276). Inaczej rzecz ujmując, stratą jest pomniejszenie majątku poszkodowanego, polegające na zmniejszeniu, uszczupleniu aktywów poprzez zniszczenie, utratę lub uszkodzenie określonych składników majątkowych albo obniżenie ich wartości. Stratą będzie również zwiększenie, przybycie pasywów poprzez np. powstanie nowych zobowiązań albo ich zwiększenie. Z kolei szkoła związana z utraconymi korzyściami (*lucrum cessans*) polega na tym, że majątek poszkodowanego nie wzrósł tak, jakby się to stało, gdyby nie nastąpiło zdarzenie, z którym połączona jest czyjaś odpowiedzialność. Ujmując rzecz obrazowo, wskazuje się, że wskutek doznania tego rodzaju uszczerbku poszkodowany nie staje się bogatszy o to, czego bez wyrządzenia mu szkody mógł oczekiwać w przyszłości (zob. A. Rembieniński (w:) Kodeks..., s. 277). W orzecznictwie przyjęto, że szkoła w przypadku utraconych korzyści jest szkoła, którą określa to, co nie weszło do majątku poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego tę szkoła, a inaczej mówiąc, to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkoła nie nastąpiło (wyrok SN z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN 132/01, LEX nr 53144). Szkoła w postaci utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny i do końca nieweryfikowalny. Nie można bowiem mieć z reguły pewności, czy dana korzyść zostałaby osiągnięta przez poszkodowanego, gdyby nie zdarzenie szkodzące. Jednak szkoła taka musi być przez poszkodowanego wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła (por. wyrok SN z dnia 3 października 1979 r., II CR 304/79, OSNCP 1980, nr 9, poz. 164; wyrok SN z dnia 28 stycznia 1999 r., III CKN 133/98, niepubl.; wyrok SN z dnia 21 czerwca 2001 r., IV CKN 382/00, niepubl.; wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CK 495/02, niepubl.; wyrok SN z dnia 23 czerwca 2004 r., V CK 607/03, LEX nr 194103; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2005 r., V CK 426/04, niepubl.; A. Rembieniński (w:) Kodeks..., s. 277). Przepis art. 361 § 2 k.c. w części dotyczącej utraconych korzyści wymaga przyjęcia hipotetycznego przebiegu zdarzeń i ustalenia wysokiego prawdopodobieństwa utraty korzyści. Ustawodawca nie wskazał bliższych kryteriów budowania tych hipotez, pozostawiając je wiedzy i doświadczeniu życiowemu sądu orzekającego, stosowanym odpowiednio do okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 14 października 2005 r., III CK 101/05, LEX nr 187042). Bardzo różne mogą być postaci szkody polegającej na utraconych korzyściach. Przykładowo, w sytuacji szkody na osobie mogą oznaczać utratę lub obniżenie zarobków (por. wyrok SN z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93). Dla ustalenia zaistnienia szkody oraz jej wysokości porównujemy rzeczywisty stan majątku po zdarzeniu sprawczym ze stanem hipotetycznym, czyli takim, jaki by istniał, gdyby nie nastąpiło zdarzenie sprawcze; innymi słowy bada się stan majątkowy przed i po nastąpieniu zdarzenia szkodzącego dla wykrycia różnicy w stanie majątkowym (tzw. metoda dyferencycyjna, różnicowa). W praktyce jednak nie bada się różnicy pomiędzy całym hipotetycznym majątkiem poszkodowanego, a całym rzeczywistym jego majątkiem, lecz różnice w określonej części tego majątku, która została dotknięta zdarzeniem szkodzącym.

Wnioskodawca za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie domagał się tytułem odszkodowania kwoty 311.290,40 zł. Na żadaną przez niego kwotę składały się:

1. utracone dochody w wysokości 200.000 zł za lata 2000-2001, które zostały obliczone jako średni zysk osiągniany w latach 2002-2012 przez P. H. (1) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, z uwagi na to, że tymczasowe aresztowanie doprowadziło do upadku firmy i dopiero od roku 2002 firma ponownie zaczęła przynosić dochody,
2. utracone zarobki w wysokości 66.296 zł, obliczonej jako miesięczne wynagrodzenie pomnożone przez okres od 11 października 1999 roku do 7 listopada 2000 roku, tj. do chwili zmiany środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji z obowiązkiem stawiennictwa jeden raz w tygodniu,
3. koszty dojazdu na rozprawy na trasie P. - K. w wysokości 6.552 zł (39 terminów rozpraw x 200 km x 0.84 zł/km),
4. odsetki ustawowe od kwoty 20.000 zł wpłaconej tytułem poręczenia majątkowego za okres od 27 marca 2000 roku do 15 stycznia 2013 roku w wysokości 38.177,40 zł ,
5. opłata za kserokopię z akt sprawy wysokości 265 zł.

Sąd analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdził, iż zasadna jest jedynie szkoda wynikła z utraconych zarobków przez wnioskodawcę w okresie tymczasowego aresztowania z tytułu zatrudnienia w firmie (...) prowadzonej przez R. S. (1). Jak wynika z umowy o pracę z dnia 1 czerwca 1999 roku (k. 38) P. H. (1) otrzymywał wynagrodzenie za pracę w wysokości 7.367,19 zł brutto, zaś ze świadectwa pracy z dnia 15 października 1999 roku wynika, że stosunek pracy ustał wyniku dyscyplinarnego zwolnienia, z uwagi na porzucenie pracy przez pracownika.

W ocenie Sądu dyscyplinarne zwolnienie z pracy P. H. (1) miało niewątpliwie związek przyczynowo – skutkowy z zastosowaniem wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził z tytułu utraty zarobku za okres stosowania tymczasowego aresztowania od dnia 11 października 1999 roku do dnia 27 marca 2000 roku odszkodowanie w kwocie 30.942,09 zł.

Sąd obliczył wysokość odszkodowania w następujący sposób. Kwotę miesięcznego wynagrodzenia Sąd podzielił przez 30 dni, określając w ten sposób wysokość wynagrodzenia dziennego za pracę (7.367,19 zł : 30 dni = 245,57 zł za dzień). Następnie, kwotę tę pomnożył przez liczbę dni stosowania tymczasowego w miesiącach: października 1999 roku i marcu 2000 roku (21 dni w październiku 1999 roku - 21 x 245,57 zł = 5.156,97 zł oraz 27 dni w marcu 2000 roku - 27 x 245,57 zł = 6.630,39 zł). Po czym pomnożył kwotę miesięcznego wynagrodzenia przez ilość pełnych miesięcy stosowania tymczasowego aresztowania (7.367,19 zł x 4 miesiące pełne: listopad, grudzień, styczeń i luty = 29.468,76 zł). Suma utraconego zarobku wyniosła 41.256,12 zł. Od tej kwoty Sąd odliczył koszty utrzymania, których wnioskodawca nie musiał ponosić, z uwagi na pobyt w areszcie, przyjmując, iż wynosiły one 25 % uzyskiwanego dochodu (41.256,12 zł x 25% = 10.314,03 zł). Kwotę tę odjęto od utraconego zarobku (41.256,12 zł -10.314,03 zł = 30.942,09 zł). W związku z tym w ocenie Sądu szkoda w postaci utraconego zarobku wyniosła 30.942,09 zł.

Sąd oddalił wniosek w zakresie odszkodowania z tytułu utraconego dochodu firmy wnioskodawcy w wysokości 200.000 zł za lata 2000-2001.

Sąd uznał, iż roszczenie z tego tytułu było niezasadne. W ocenie Sądu wnioskodawca nie udokumentował utraconego dochodu za lata 2000-2001, nie przedkładając na te okoliczności zeznań podatkowych bowiem przedłożone przez niego PIT-y dotyczą okresu od 2002 do 2009. Ponadto, sam P. H. (1) zeznając na rozprawie wskazał, iż przed zatrzymaniem poczynił w swoim przedsiębiorstwie inwestycje, w związku z czym w tamtym czasie jego dochody nie były wysokie. Zdaniem Sądu niewiarygodny jest sposób w jaki wnioskodawca wyliczył wysokość utraconego dochodu za lata 2000-2001 prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, wskazując, iż została ona obliczona jako średni zysk osiągniany w latach 2002-2012 z tytułu tej działalności gospodarczej, z uwagi na to, że tymczasowe aresztowanie doprowadziło do upadku firmy i dopiero od roku 2002 firma ponownie zaczęła przynosić dochody. W ocenie Sądu dane za lata 2002-2012 nie potwierdzają wysokości dochodu osiąganego zarówno w okresie tymczasowego aresztowania wnioskodawcy jak i po uchyleniu tego środka zapobiegawczego. Należy zwrócić uwagę, iż po opuszczeniu aresztu wnioskodawca przystąpił do odbudowy firmy, poświęcając czas wyłącznie na prowadzenie działalności

gospodarczej. Natomiast, przed tymczasowym aresztowaniem P. H. (1) czas ten dzielił dodatkowo pomiędzy pracę na pełen etat, na odpowiedzialnym stanowisku jakim była funkcja dyrektora handlowego – przedstawiciela handlowego w firmie (...) prowadzonej przez R. S. (1), otrzymując z tego tytułu dość wysokie, jak na ówczesne warunki na rynku pracy, wynagrodzenie za pracę w wysokości 7.367,19 zł brutto.

W związku z powyższym w ocenie Sądu nie ma możliwości w wiarygodny sposób, na podstawie zeznań podatkowych za lata 2002 -2009, ustalić dochodów jakie firma wnioskodawcy osiągnęłaby w latach 2000-2001 w przypadku gdyby nie zatasowano wobec niego tymczasowego aresztowania, jak również dochodów jakie firma ta osiągała przed zastawaniem tego środka zapobiegawczego.

Ponadto P. H. (1) wskazał, iż trudności w prowadzeniu przez niego firmy po uchyleniu tymczasowego aresztowania związane były ze stosowanymi wobec niego wolnościowymi środkami zapobiegawczymi w postaci zakazu opuszczania kraju i dozoru Policji, zaś po odzyskaniu paszportu zaczął podróżować, nawiązując kontakty handlowe, co spowodowało znaczne podwyższenie jego dochodów.

Reasumując zdaniem Sądu dochody uzyskiwane w latach 2002-2012 w żaden sposób nie odzwierciedlają wysokości dochodów firmy wnioskodawcy w latach 1999-2001.

Nadto, Sąd oddalił wiosek co do roszczenia szkody wynikłej ze stosowania wobec P. H. (1) wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20.000 zł, zakazu opuszczania kraju wraz z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru Policji. W aktualnym stanie prawnym, po uchyleniu z dniem 15 kwietnia 2016 roku art. 552a k.p.k., przepisy kodeksu postępowania karnego przewidują odszkodowanie i zadośćuczynienie wyłącznie za zastosowanie izolacyjnych środków przymusu, tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

W związku z tym żądanie odszkodowania za utracone zarobki od momenty uchylenia tymczasowego aresztowania do chwili zmiany środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji z obowiązkiem stawiennictwa jeden raz w tygodniu oraz za odsetki ustawowe od kwoty 20.000 zł wpłaconej tytułem poręczenia majątkowego za okres od 27 marca 2000 roku do 15 stycznia 2013 roku w wysokości 38.177,40 zł, należał jako niezasadne oddalić.

Sąd oddalił także roszczenie o odszkodowania za koszty dojazdu na rozprawy na trasie P. - K. w wysokości 6.552 zł (39 terminów rozpraw x 200 km x 0.84 zł/km) oraz za opłatę za kserokopię z akt sprawy wysokości 265 zł, uznając, iż roszczenia te powinny zostać zgłoszone jako wydatki poniesione przez oskarżonego w sprawie II K 4/14 Sądu Okręgowego w Koninie, o których Sąd ten powinien rozstrzygnąć w orzeczeniu kończącym to postępowanie, ewentualnie orzeczeniu uzupełniającym na zasadzie wyrażonej w art. 626 § 1 i 2 k.p.k. Podobnie jak wydatki związane z tytułu ustanowienia w tamtej sprawie obrońcy.

Mając na uwadze powyższe, brak było podstaw do przyznania P. H. (1) roszczeń z tytułu wskazanych szkód, zatem Sąd w tym zakresie wniosek oddalił.

Rozważając problematykę odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu zadośćuczynienia, należy zwrócić uwagę na to, że wchodzi ona w grę tylko wówczas, gdy osoba pozbawiona wolności w tym trybie doznała krzywdy, która nie została jej zrekompensowana.

Wnioskodawca za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie domagał się tytułem zadośćuczynienia w kwocie 300.000 zł.

Rozważając słuszności i zasadności roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę podnieść należy, iż niewątpliwie w rezultacie tymczasowego aresztowania P. H. (1) doznał szkodę niemajątkową (krzywdę), co czyni zgłoszone przez niego roszczenie o zadośćuczynienie usprawiedliwionym co do zasady.

W orzecznictwie przyjmuje się sumę zadośćuczynienia pieniężnego, mająca rekompensować krzywdę doznaną przez tymczasowo aresztowanego winna być „odpowiednia”. Pojęcie to ma wprawdzie charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się pewne kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości

zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc winno przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Określając wysokość zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę nie tylko czas trwania odosobnienia, ale także stopień dolegliwości, z jaką wiązało się stosowanie tego środka, a więc przykrości i przeżycia natury moralnej z tego wynikające, konieczność poddania się rygorom związanym z pobytem w warunkach izolacji, negatywną ocenę środowiska, utratę dobrego imienia. Zarazem należy kwotę zadośćuczynienia oznaczać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza itp., by nie pozostało poczucie krzywdy tymczasowo aresztowanego, ale i by orzeczenie nie było sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych.

W realiach niniejszej sprawy, P. H. (1) był tymczasowo aresztowany przez okres 169 dni. Niewątpliwie pozbawienie wolności wskutek tymczasowego aresztowania w żaden sposób nie zostało mu zrekompensowane. Konieczność pobytu w izolacji penitencjarnej, w nieprzyjaznych warunkach, w oderwaniu od życia rodzinnego, zwłaszcza w kontekście pozostawienia żony i dziecka bez środków do życia oraz ważnych wydarzeń jak pogrzeb babci stanowiły dla wnioskodawcy niekorzystne przeżycia, które z pewnością stanowiło dla niego krzywdę, wywierając negatywny wpływ na jego psychikę, potęgując u niego poczucie leku i obawy.

Ponadto, tymczasowe aresztowanie miało niewątpliwie negatywny wpływ na życie zawodowe wnioskodawcy bowiem został on dyscyplinarnie zwolniony z intratnego zatrudnienia oraz został nagle oderwany od prowadzenia działalności gospodarczej.

Niewątpliwie zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego spowodowało negatywne konsekwencje w sprostreganiu osoby P. H. (1), zarówno w miejscu zamieszkania jak i środowisku zawodowym. Zdaniem Sądu trwające ponad pięć miesięcy tymczasowe aresztowanie niewątpliwie zakłóciło społeczne funkcjonowanie wnioskodawcy, który był osobą niekarną, ciszącą się dobrą opinią, zaangażowana w życie społeczne jako honorowy dawca krwi, poświęcającą się życiu zawodowemu i rodzinnemu, w żaden sposób nie powiązaną z przestępczą działalnością.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, iż sumą adekwatną do doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, w pełni rekompensującą jego negatywne przeżycia związane ze skutkami rodzinnymi, społecznymi i zawodowymi oraz ze znośnieniem przez okres blisko pół roku niekorzystnych warunków bytowych i niepewności co do własnego losu, będzie kwota 60.000 zł.

Jednocześnie Sąd uznał, iż wnioskowana przez P. H. (1) kwota z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 300.000 zł, była zbyt wysoka i jako taka niezasadna, mając na uwadze całokształt okoliczności w niniejszej sprawie.

Tymczasowe aresztowanie w stosunku do wnioskodawcy przebiegało zgodnie z przyjętą procedurą, doznane przez niego zmiany emocjonalne szybko ustąpiły po opuszczeniu aresztu i pozostały bez wyraźnego wpływu na jego życie osobiste i społeczne. Sąd uznał, iż traumatyczne przeżycia związane z pobytem w areszcie nie spowodowały trwałego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy. P. H. (1) nie korzystał z opieki psychiatrycznej czy też psychologicznej, z powodzeniem odbudował firmę i kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej, która z czasem zaczęła przynosić dochody, co potwierdziła jego żona. Nadto, sam wnioskodawca wskazał, iż od razu po opuszczeniu aresztu starał się kontynuować działanie swojej firmy, spłacić zadłużenie, zaś po odzyskaniu paszportu zaczął podróżować nawiązując kontakty handlowe, co spowodowało znaczne podwyższenie jego dochodów.

Sąd oddalił wniosek w zakresie roszczenia o zadośćuczynię za szkodę niematerialną wynikłą ze stosowania wobec P. H. (1) wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20.000 zł, zakazu opuszczania kraju wraz z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru Policji. W aktualnym stanie prawnym, po uchynieniu z dniem 15 kwietnia 2016 roku art. 552a k.p.k., przepisy kodeksu postępowania karnego przewidują jedynie odszkodowanie i zadośćuczynienie za zastosowanie izolacyjnych środków przymusu, tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Sąd uznał, iż wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kwota 60.000,00 zł, stanowić będzie odpowiednią dla wnioskodawcy rekompensatę.

W szczególności, że na gruncie orzecznictwa sądów karnych powszechnie uznana została reguła, iż przyznawane zadośćuczynienie winno stanowić rekompensatę doznanej krzywdy, nie zaś jedynie opiewać na kwotę symboliczną (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul.PK 2008/4/7).

Reasumując, tymczasowe aresztowanie nie miało ponadprzeciętnych skutków w życiu osobistym i społecznym P. H. (1), które by uzasadniało wnioskowana przez niego kwotę.

W ocenie Sądu żądana przez P. H. (1) kwota w wysokości 300.000 zł była zbyt wygórowana i prowadziła do nadmiernych korzyści finansowych, także bacząc na - podkreślaną w orzecznictwie - konieczność respektowania granic wynikających z aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa.

W związku z powyższym za odpowiednie, a zatem odzwierciedlające rzeczywisty rozmiar krzywd doświadczonych przez wnioskodawcę, jednocześnie stanowiące dla niego odczuwalną, a nie tylko symboliczną, wartość finansową, z drugiej zaś strony respektujące poziom życia społeczeństwa – Sąd uznał zadośćuczynienie w wysokości 60.000 zł, oddalając w pozostałym zakresie wnioski P. H. (1).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie 3 i 4 wyroku.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy P. H. (1) kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.
3. Akta przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

SSO Magdalena Grzybek